

Er wordt vaak buiten gedineerd, waar een beschut terras plaats biedt aan flink wat gasten. De lange eettafel kocht Legrand op Ibiza, de lampen erboven zijn gemaakt van Filipijnse visnetten

MIJN HUIS, MIJN STIJL

Ver weg van toeristen, voetbalvrouwen en dreunende discotheken kocht de Belgische interieurontwerpster CAROLINE LEGRAND op IBIZA een huis. Met een flinke lap grond, vol bloemen en citrusbomen. 'Het is een Paradijs met een grote P.'

tekst TARA VIERBERGEN

fotografie MICHAEL PAUL

Ibiza. Een eiland dat in reisgidsen staat opgetekend als feestbestemming. Er zijn volle stranden en nog vollere discotheken. Maar je kunt ook prima voor je rust naar het Spaanse eilandje in de Middellandse Zee afreizen, vraag maar aan de in Londen wonende interieurontwerpster Caroline Legrand. Zij weet er alles van: bijgaande foto's zijn van haar vakantieverblijf op Ibiza. En dat verblijf, gelegen in het zuidelijke Porroig, naast Es Cubells, is niet mis. Om maar even een cijfer op te gooien: een lap grond van vierduizend vierkante meter. Daarop een niet onbescheiden witte villa met zwembad, die wordt omringd door palmen, oude pijnbomen en ruime terrassen met handgemaakte meubels. >

‘Mijn job is niet om mijn stempel op de huizen van klanten te drukken, maar om mooie spullen op te duiken die passen bij hun smaak.’

Er is een buitenbioscoop. En een plek om buiten te dineren, met een joekel van een tafel. Soms hupst er een stekelvarken voorbij, maar vaker zijn het konijnen die komen buurten. Regelmatig vliegen Sardijnse woudzangers over. Je leeft hier met de natuur. Geweldig vind ik dat. Elke dag verse bloemen in huis! En ik heb een eigen tuin met biologische groenten. Er groeien citroenen, grapefruits en courgettes en er staan prachtige mimosabomen – hoewel die laatste niet per se iets eetbaars voortbrengen. Het is een Paradijs met een grote P! Vinden ook haar twee zoons (10 en 12 jaar oud), die hebben er volop lol.

Voordat het huis in Legrands bezit was, vloog ze voor haar werk al regelmatig naar Ibiza. Op een dag besloot ze: hier wil ik een vaste stek. En dus begon ze aan een vakantiehuizenjacht. ‘Ik stond er heel ontspannen in. Ik had een bepaald budget, als ik iets voor dat geld kon vinden, dan was dat mooi. Zo niet, jammer dan.’ Al gauw liep ze tegen dit exemplaar aan. ‘Ik kon maar niet begrijpen dat het nog niet was verkocht. Het land is geweldig en het huis prachtig, en pas gerenoveerd.’

Binnenshuis herken je de hand van Legrand: ze ontwierp een opgewekt interieur, met design uit de jaren zestig en zeventig, dat ze voor een groot deel in de VS vond. ‘Toen ik op vakantie in Miami was, en hoorde dat dit huis het mijne werd, heb ik eerst twee dagen rondgekeken, alle interieurzaken afgestruind en alles wat ik mooi

vond op de foto gezet. Lichtbruine, crème- en caramellekeurige items overheersten. En riet en bamboe. Ik dacht: bingo! Het paste heel mooi bij al het marmer in het huis.’

EIGEN HANDSCHRIFT

Legrand doet nu twee jaar zaken als interieurontwerper, daarvoor maakte ze carrière in de modewereld (ze werkte voor Donna Karan en tassenmajesteit Anya Hindmarch). Na tien jaar vond ze het welletjes en tijd voor een andere route. Ze stapte op bij Hindmarch en begon voor zichzelf. ‘Ik heb altijd mijn gevoel gevolgd en gedaan wat ik leuk vond. Huizen inrichten deed ik al een poos. Steeds vaker hoorde ik van mijn omgeving dat mijn werk goed was, mijn stijl uniek en dat ik het eens professioneel moest gaan aanpakken. Dus dat deed ik. Tijdschrift *Residence* stond al rap op de stoep en mijn eerste opdrachten uit binnen- en buitenland waren snel binnen. Eén daarvan betrof het New Yorkse huis van badpakkenontwerper Melissa Odabash.’

Hoe ze een interieurontwerp aanpakt? ‘Mijn job is niet om mijn stempel op de huizen van klanten te drukken, maar om mooie spullen op te duiken die passen bij hun smaak. Stijl moet geen formule worden, je moet individueel werk kunnen blijven leveren.’ Volgens Legrand heeft de Amerikaanse interieurarchitect Peter Marino die kunst goed begrepen. ‘Het is constant raak wat hij doet. Hij is >

Het goudkleurige bureau en de kruk op de overloop komen uit de jaren zestig. Legrand vond de meubels in Palm Beach. De fauteuil in de entreehal is een ontwerp van Pierre Paulin

Met de klok mee vanaf linksboven: in de woonkamer ligt een tapijt van alpacawol. Het kunstwerk met de dierenriem dook Legrand op in Miami. De rotanmeubels in de slaapkamer komen uit Palm Beach, de lamp is van Pols Potten. Het abstracte kunstwerk vond Legrand op een markt in Barcelona

‘Je kunt tot het krieken van de dag aan de wandel. Er is altijd wel ergens de combinatie goede muziek en leuke mensen te vinden’

een kei met textuur, en hoewel je zijn hand duidelijk kunt herkennen, is elk huis dat hij inricht anders.’ Haar eigen handschrift: veel seventies en veel vintage – maar pin haar er niet op vast.

Caroline groeide op in Wallonië, iets buiten industriestad Charleroi, en had al op jonge leeftijd één hartewens: wegwezen. Liefst zo ver mogelijk. Zo gewenst, zo gedaan. Na een tolkopleiding, met Spaans en Nederlands op het hoofdprogramma (‘Ik ben waarschijnlijk de enige Franstalige die gek is op de Nederlandse taal’), vertrok ze naar Amerika. Volgende stop: Nederland – ‘voor de liefde’. Na vier jaar Haarlem voerde diezelfde liefde haar naar Londen. De relatie behoort inmiddels tot het verleden, maar Londen niet. Ze woont er nu al 21 jaar met het grootste plezier, momenteel nabij Holland Park. ‘Het leukst aan Londen vind ik dat de stad zich continu opnieuw uitvindt; Londen is altijd op zoek naar nieuw, nieuwer, nieuwst, en dat op elk gebied. Alles verandert er voortdurend. Zo kan het dat een slechte wijk zich plots ontwikkelt tot blitse buurt. Daarbij: de vliegverbindingen zijn uitstekend. Binnen twee uur ben ik op Ibiza.’

BUITEN SPELEN

Al speelt het Ibiza-leven zich vooral buiten af, eenmaal binnen kan Legrand urenlang kijken naar de bijzondere kunstwerken die de muren van het huis sieren. ‘Dan zit ik op mijn Milo Baughman-bank

maar te staren, terwijl mijn voeten op een tapijt van alpacawol rusten – alsof je op wolken loopt. Zo’n fijn gevoel!’

Kunst is goed vertegenwoordigd in beide huizen van Legrand. In dat op Ibiza hangt werk van fotograaf Ryan McGinley (‘Zijn werk is zo puur’) en Gary Hume, in Londen van Tracey Emin. ‘Ik hou van kunst, dus ik zou graag nog eens het huis van een kunstverzamelaar inrichten. Die hoeft niet per se rijk te zijn, als-ie mij maar het vertrouwen geeft om me te laten doen wat ik wil.’

Het is nu anderhalf jaar geleden dat ze tegen haar vakantiehuis aanliep. Je zou het haast vergeten, maar dat is wat het is: een vakantiehuis. Het grootste deel van het jaar brengt ze in Londen door. ‘Hoe mooi ik Ibiza ook vind, ik zou er niet het hele jaar willen zijn, het is er als een dorp.’ Maar om er een tijd te verpozen is het perfect. ‘Je dagen zijn er eindeloos lang. Vaak sta ik rond negen uur op en doe ik dan eerst yoga. Daarna pak ik een laat ontbijt, gevolgd door een paar uur zwembad. Tegen vieren is het lunchtijd, waarna het tot zeker acht uur heerlijk is op het strand – lievelingsstrand Es Torrent ligt op een paar minuten lopen. Bij thuiskomst kijk ik buiten met wie wil een film en dan, rond elfen, ga ik uit eten. Het beste visrestaurant van het eiland vind je op Es Torrent. Als er daarna nog zin en energie over zijn, kun je tot het krieken van de dag aan de wandel. Er is altijd wel ergens de combinatie goede muziek en leuke mensen te vinden.’ ●